

Al Vëint frëdd giasè e al Sôl

Un dë, al Vëint frëdd giasè e al Sôl come al sòlit i s quistiunèven, perchë ûn al pretendîva d ësser pių fòrt che cl èter. A un sèrt pûnt incòuntren un viasadôr ch'l andèva vèrs ed lôr: indòs al g îva un tabâr. Alôra i dû tacalît i decîdn ed fèr na scumîssa: chi d lôr dû al g l'arëvv cavèda ed fèreg cavèr al tabâr al srëvv-e-dvintè al pių fòrt.

Al Vëint giasè l à tachè subîtt a supîèr con tutta la fòrsa ch'al g îva, ma pių al supîèva pių al viasadôr al se strichèva sų dëinter al tabâr, tânt che a un sèrt pûnt al Vëint-e-sfinî al g à mulè. In cal mëintr in cêl a spûnta al Sôl, e già as sintîva un bèl calôr, tânt bâsta che al viasadôr al s ë cavè al tabâr. Acşè al Vëint giasè piutòst arabiè l ë stè costrëtt a dèrla vînta al Sôl.

*Se sta stòria la v ë piasûda
a la ripetömm sëinsa na scûsa,
in şimma un fôi bëin stanpèda,
fîn quând a n l'ömm inparèda.
Garantîda in dialëtt nustrân,
purchë l şia Emiliân.*